

Sygn. akt II AKa 80/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA Ewa Jethon

Sędziowie SA Ewa Gregajtys

SO (del.) Anna Kalbarczyk (spr.)

Protokolant: Anna Duda

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

i oskarżycielki posiłkowej M. B.

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2020 roku w Warszawie

sprawy R. K., syna Z. i E. z domu P., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 października 2019 roku, sygn. akt XVIII K 224/19

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa orzeczoną oskarżonemu R. K. karę do 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności;*
- 2. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;*
- 3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 października 2019 roku do dnia 17 grudnia 2020 roku;*
- 4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w tym podatek VAT;*
- 5. zwalnia oskarżonego R. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 80/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 października 2019 roku, sygn. akt XVIII K 224/19 w sprawie R. K..

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Apelacja obrońcy oskarżonego	
Lp.	Zarzut	
I.	Punkt 1a – naruszenie art. 7 k.p.k. Punkt 1b – naruszenie art. 410 k.p.k. Punkt 2 – błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1. Wniesiona w niniejszej sprawie apelacja obrońcy oskarżonego nie zawiera żadnych zasadnych zarzutów i nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew stanowisku skarżącej, sąd pierwszej instancji rozstrzygał w oparciu o kompletny		

materiał dowodowy, który z poszanowaniem reguł procesu karnego ujawnił w toku rozprawy głównej. Zgromadzone dowody oceniono z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie w ten sposób dokonanej oceny ustalił prawidłowo stan faktyczny. Argumentacja sądu, rzeczowa i logiczna, zasługuje na pełną aprobatę.

2. Podniesione zarzuty i ich uzasadnienie wskazują, że u podstaw dokonanej przez obrońcę analizy materiału dowodowego legła wybiórcza i uproszczona ocena, podporządkowana obowiązkowi działania w interesie oskarżonego. Taki selektywny sposób wnioskowania nie może skutecznie podważyć ocen i ustaleń sądu. Obrońca uwypuklając i w zasadzie opierając całą argumentację na wyjaśnieniach oskarżonego, wadliwości wyroku sądu pierwszej instancji upatruje w ocenie ich wartości dowodowej, w tym zaprzeczeniu zamiaru zabójstwa pokrzywdzonej M. B.. To, że wyjaśnienia oskarżonego są spójne i konsekwentne, nie oznacza z góry, że są prawdziwe.

3. Relację na temat przebiegu krytycznego zdarzenia mogły przekazać tylko dwie osoby – oskarżony R. K. i pokrzywdzona M. B., gdyż rozgrywało się ono bez żadnych świadków. Nie oznacza to jednakże, że są to jedyne dowody. O tym, która relacja jest prawdziwa świadczą ślady pozostawione w wyniku przebiegu zdarzenia, to jest obrażenia jakich doznała pokrzywdzona (k. 235–239), ślady krwi pozostawione w mieszkaniu a ujawnione w toku jego oględzin (k. 15–20, k. 166–168), czy

też ślady krwi pokrzywdzonej na ubraniu oskarżonego (k. 9–11, k. 12–13, opinia genetyczna (k. 266-281). A te w pełni potwierdzają zeznania pokrzywdzonej, przecząc wersji podawanej przez oskarżonego.

4. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił wyjaśnienia R. K. za częściowo wiarygodne. Waler prawdziwości uzyskały te, w których relacjonował przebieg relacji osobistej między nim a pokrzywdzoną, nie kwestionował zdarzenia. Korelują one z zeznaniami pokrzywdzonej M. B., jej matki D. B. i konkubenta matki P. G..

5. Słusznie natomiast odmówiono waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w części, w jakiej nie przyznał się do popełnienia usiłowania zabójstwa. Ta część jego relacji jest – w konfrontacji z działaniami jakie podjął – całkowicie niewiarygodna. W sposób oczywisty stanowi tylko i wyłącznie przyjętą przez oskarżonego linię obrony celem złagodzenia odpowiedzialności karnej za popełniony czyn.

6. Faktem jest, że oskarżony R. K. przyszedł do mieszkania pokrzywdzonej by porozmawiać o ich związku, a w zasadzie o powodach ich rozstania się. Kontakt taki nawiązywał już wcześniej, po zerwaniu zaręczyn, przychodząc kilka razy by oddać M. B. rzeczy będące jej własnością. To, że pokrzywdzona kilka dni wcześniej przytuliła oskarżonego po oddaniu jej rzeczy, w reakcji na jego stan emocjonalny, czy powodowana wyrzutami sumienia, czy też pozostawanie w nadziei na kontynuację związku nie uprawniało oskarżonego do podjęcia działań takich, jakie podjął w dniu 7 stycznia

2019 roku. Biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, osoba mająca nadzieję na kontynuację związku nie podejmuje działań mających na celu jakiegokolwiek zranienie drugiej osoby, czy to psychiczne, czy fizyczne.

7. O ile oskarżony przyszedł porozmawiać z pokrzywdzoną, nie można nie odnotować, że przyszedł zażywając wcześniej środek odurzający w postaci mefedronu. Jak zeznała pokrzywdzona „Mimo spokojnego tonu widziałam, że oskarżony zaczął się denerwować, zaczął mnie przerażać, wyraz jego twarzy, te zaciśnięte pięści, chciał wejść ze mną do mieszkania, aby ze mną porozmawiać, ja mu odmówiłam.” (k. 457). Następnie R. K. wszedł do mieszkania i zaczął pokrzywdzoną dotkliwie bić po głowie, po różnych częściach ciała, bił rękoma, kopał, trzymając za włosy uderzał pokrzywdzoną o meble, próbował udusić przedramieniem i dłońmi, stanął obiema stopami na klatce piersiowej. Spowodował u niej obrażenia ciała w postaci urazu wielomiejscowego, stłuczenia głowy i szyi, krwiaki, zadrapania oraz złamanie mostka. W trakcie całego zdarzenia, gdy R. K. bił pokrzywdzoną powtarzał jej, że skoro nie chce z nim rozmawiać, to ją zabije, jeżeli nie chce być z nim, to nie będzie już z nikim innym, że pożałuje, że wszyscy pożałują. Następnie kazał dać sobie nóż, a po dwukrotnej odmowie sam udał się do kuchni. Gdy wrócił do próbującej uciec pokrzywdzonej uderzył ją nożem w brzuch, powodując ranę ciętą po lewej stronie o długości 3 cm. i głębokości 8 cm. Następnie, gdy M. B. próbowała uciec z mieszkania, wielokrotnie pchnął ją nożem powodując wiele ran ciętych

na szyi, w okolicy końca barkowego obojczyka, ramienia lewego, między palcami II i III ręki lewej, grzbietu dłoni, grzbietu po stronie prawej w linii łopatkowej okolicy dolnych żeber. Rany zlokalizowane na szyi, klatce piersiowej i brzuchu zagrażały uszkodzeniem ważnych narządów wewnętrznych. W dalszym ciągu powtarzał, że ją zabije.

8. M. B. walcząc z oskarżonym, gdy poczuła wbijające się ostrze noża w jej szyję – jak zeznała – „ostatkiem sił” uderzyła sobą i oskarżonym o ścianę. Upadła na podłogę i złapała nóż, który wypadł oskarżonemu z ręki, i którego ostrze odłączyło się od rączki. Wówczas pokrzywdzona, broniąc się w dalszym ciągu, wycelowała ostrzem w jego stronę. Dopiero wówczas oskarżony zaprzestał dalszych ciosów, zagroził by nikomu nie mówiła kto jej to zrobił, bo wróci i ją zabije i wyszedł z mieszkania. Nie sposób zgodzić się z tezą obrońcy, że oskarżony zaprzestał bicia pokrzywdzonej i dźgania jej nożem z własnej woli, gdyż było to wynikiem utraty i przechwycenia go przez M. B..

9. Co do wyjaśnień oskarżonego dotyczących niepamięci przebiegu zdarzenia rację ma obrońca w zakresie tzw. rozpytania policyjnego (k. 29), gdyż ta notatka nie może być dowodem w sprawie. Niemniej jednak inne dowody pozwalają na stwierdzenie, czy ewentualna niepamięć jest czynnikiem ważkim do ustalenia zawinienia R. K..

10. Jak wynika z opinii biegłych psychiatrów (k. 335–338) po przeprowadzeniu badania sędowo–psychiatrycznego i sędowo–psychologicznego (k. 305–314) nie rozpoznano u

R. K. choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano uzależnienie mieszane i zaburzenia osobowości. Z badania sądowo psychologicznego wynika, że u oskarżonego występują cechy osobowości nieprawidłowej, cechy chwiejności emocjonalnej oraz organiczne podłoże dysfunkcji osobowości. Taki stan tempore criminis nie zniósł, ani nie ograniczał jego zdolności do pokierowania swoim postępowaniem. O ile oskarżony wprowadził się w stan odurzenia to był to stan bez podłoża patologicznego, którego skutki były mu znane.

11. Na rozprawie biegli odpowiadając na pytania dotyczące deklarowanej przez oskarżonego niepamięci przebiegu zdarzenia, stwierdzili, „Nie jesteśmy w stanie określić, czy oskarżony faktycznie pamięta, czy też nie pamięta zdarzeń. Nie można wykluczyć, że to, że podaje, że w tej chwili nie pamięta, wynika z przyjętej linii obrony. Nie jesteśmy w stanie tego określić. (...) ...w wyjaśnieniach oskarżonego jednoznacznie wynika, że kontekst sytuacji, w jakim doszło do zdarzenia wiązał się dla niego z przeżywanym napięciem emocjonalnym” (k. 465). Jednakże biegli w kolejnym zdaniu stwierdzili „To, czy badany pamięta, czy nie pamięta nie ma istotnego znaczenia na naszą opinię, wydając opinię o poczytalności bierzemy przede wszystkim pod uwagę występowanie obciążeń, chorób psychicznych, upośledzenia umysłowego. W trakcie badania badany powiedział, że pamięta przebieg zdarzeń do pewnego momentu, pamięta przeraźliwy krzyk M., że błąkał się bez celu, potem pojechał do szpitala i przyjmując, że oskarżony pamięta tylko to, co

podał też możemy przyjąć, że nie miał zaburzeń świadomości, które mogłyby zmienić wnioski odnośnie jego poczytalności.” (k. 465).

12. Zarzut obrońcy oskarżonego o wadliwym uznaniu zeznań pokrzywdzonej za wiarygodne nie jest zasadny. Oparcie powyższego na rzekomej większej ich szczegółowości w trakcie przesłuchania przed sądem jest zbyt ogólnikowe, a nie poparte żadnymi dodatkowymi argumentami nie zasługuje na uwzględnienie. Pokrzywdzona była słuchana po raz pierwszy w dniu 8 stycznia 2019 roku, gdy przebywała jeszcze w szpitalu, dzień po zdarzeniu. Następnie była słuchana na rozprawie głównej w dniu 9 października 2019 roku, czyli dziewięć miesięcy po zdarzeniu, a nie jak twierdzi obrońca po prawie dwóch latach od zdarzenia. Pomijając tę kwestię nie sposób uznać, by jej zeznania były w jakiegokolwiek części rozbieżne. Zarówno zeznania pierwsze, jak i zeznania drugie są równie szczegółowe, wewnętrznie spójne i przedstawiają tożsamy przebieg zdarzenia. Większa szczegółowość zeznań na rozprawie wynikała z momentu jej przesłuchania. W postępowaniu przygotowawczym przesłuchiwał ją jeden policjant, gdy podczas rozprawy głównej nie tylko przedstawiła spontaniczną relację, ale także odpowiadała na pytania sądu, swojego pełnomocnika i obrońcy oskarżonego.

13. Niestosowanie wcześniej przemocy fizycznej przez oskarżonego nie wpływa znacząco na zakres jego odpowiedzialności, w szczególności zamiaru, jaki realizował R. K.. Zamiar taki nie jest ustalany jedynie w

<p>oparciu o werbalne deklaracje osoby oskarżonej. Jak już wcześniej wyjaśniono, to jaki był zamiar oskarżonego świadczy przebieg zdarzeń, działania jakie podjął i słowa jakie wówczas wypowiadał.</p> <p>14. Reasumując ustalenia sądu w zakresie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu są prawidłowe, są wynikiem poszanowania zasad określonych w art. 410 k.p.k. i określonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>		
	Zarzut	
Razącej niewspółmierności kary	#zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Omówiony w części II. poświęconej apelacji prokuratora.	
	Wniosek	
O zmianę i uniewinnienie	#zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	

	Bezzasadność zarzutów apelacji.	
	Wniosek	
o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, wobec niezasadności zarzutów apelacji, a także w świetle treści art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.	
	Apelacja prokuratora	
Lp.	Zarzut	
II.	Rażącej niewspółmierności kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1. Rację ma prokurator, że sąd nie nadał właściwej wagi okolicznościom obciążającym: wykorzystaniu zaufania, jakim darzyła go pokrzywdzona wynikającego z relacji w jakiej pozostawali, brutalności działania i dużego stopnia agresji, skutkom fizycznym i psychicznym, jakie wyrządził pokrzywdzonej, w zasadzie		

bezkrytycznemu stosunku do przypisanego czynu, intencjonalnym przeprosiniom oraz stopniowi demoralizacji oskarżonego i zagrożenia, jakie stanowi dla społeczeństwa.

2. Nie ma racji obrońca odnosząc się do apelacji prokuratora wskazując, że sąd nie wziął pod uwagę przeproszenia pokrzywdzonej na rozprawie. O ile padło z ust oskarżonego „M., przepraszam”, o tyle jego późniejsze zachowanie zarzucające składanie fałszywych zeznań przeczy szczerości tej deklaracji.

3. Nie sposób uznać jako okoliczności łagodzącej, podkreślanych wielokrotnie przez obrońcę, wyjaśnień oskarżonego, że nie chciał zrobić pokrzywdzonej krzywdy, skoro zamiar zabójstwa został mu bezwątpliwie udowodniony.

4. Rację ma sąd i prokurator, że stopień winy oskarżonego jest bardzo wysoki. Przepięstwo jakiego się dopuścił było skierowane przeciwko ludzkiemu życiu, a więc przeciwko dobru usytuowanemu najwyżej w hierarchii dóbr chronionych prawem i najgroźniejszych społecznie.

5. Usiłowanie zabójstwa z jednoczesnym spowodowaniem rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni wzmacnia poziom społecznej szkodliwości czynu. Sposób działania oskarżonego był bardzo niebezpieczny, intensyfikował się z każdą minutą, by zakończyć się użyciem noża o ostrokrawędzistym zakończeniu i znacznej długości ostrza. Oskarżony celował w

ważne dla zachowania czynności organizmu obszary, brzuch, szyję.

6. Analiza wszystkich okoliczności wskazuje, że oskarżony jest osobą wysoce zdemoralizowaną. Kara 10 lat pozbawienia wolności, blisko dolnej granicy zagrożenia jest łagodna. Uwzględniając okoliczności obciążające, opinię środowiskową oraz dotychczasową niekaralność oskarżonego sąd odwoławczy uznał, że karą spełniającą wszystkie dyrektywy jest kara 12 lat pozbawienia wolności.

7. Nie bez znaczenia dla takiego uznania ma opinia sądowo psychiatryczna i psychologiczna. Z tej ostatniej wynika (k. 305–314), że w profilu osobowościowym oskarżonego R. K. zaznacza się znacznie podwyższony poziom przeżywanego napięcia wewnętrznego i niepokoju oraz wyraźne deficyty efektywności mechanizmów kontroli i regulacji emocji. Przy wyraźnie obniżonej zdolności do tolerowania frustracji, można wnioskować o tendencji do podejmowania przez oskarżonego działań o charakterze impulsywnym. W związku z powyższym – mając na uwadze wszystkie okoliczności sprawy oraz to, że oskarżony nie panuje nad swoimi emocjami zdaniem sądu odwoławczego winien być izolowany od społeczeństwa przez dłuższy czas.

	Wniosek	
O zmianę i wymierzenie kary 13 lat pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny #niezasadny	

	Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek o orzeczenie kary 13 lat pozbawienia wolności był niezasadny, gdyż kara taka byłaby zbyt surowa. Sąd uznał wniosek prokuratora za częściowo zasadny i orzekł karę 12 lat pozbawienia wolności.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Brak	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wina</u>	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji prawidłowe, zarzuty apelacji obrońcy niezasadne.	
5.2. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot i zakres zmiany
Kara wymierzona oskarżonemu.	
Zwiężle o powodach zmiany	
	Częściowa zasadność apelacji prokuratora.

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 października 2019 roku do dnia 17 grudnia 2020 roku – podstawa art. 63 § 1 k.k.
4. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w tym podatek VAT.
	zwolniono oskarżonego R. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa – art. 624 k.p.k.

6. PODPIS
Ewa Jethon Ewa Gregajtys Anna Kalbarczyk

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w zakresie kary	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana